

TRUST

bízz bennem

in me

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES sikerlistás író nő legújabb könyve

J . L . A R M E N T R O U T

TRUST

b í z z b e n n e m

in me

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

AJÁNLOM

*ezt a könyvet mindenkinek,
aki csípi Camet és a sütijét,
és aki többet akar tudni erről
a tojásreggelizős szívtipróról.*

Jó szórakozást!

EGY

JASE WINSTEAD KEGYETLEN KIS ROHADÉK VOLT.
Hajnali kilenckor semmire nem vágytam kevésbé, mint alapfokú csillagászat-előadásra menni, és nem véletlenül. Előre tudtam, hogy az egész egyfolytában arra emlékeztet majd, milyen volt, amikor elsőévesként először vettem részt Drage prof óráján, és miért kellett olyan hirtelen abbahagynom az egészet. Szóval rohadatul semmi szükségem nem volt még arra is, hogy Jase egyik gúnyos üzit a másik után küldje nekem arról, milyen egészségtelen dolog az embernek délelőtti előadást felvennie.

Mivel jó, ha vagy két órát aludtam, és a számban még mindig éreztem az előző éjszaka elfogyasztott tequila ízét – meg minden másét is, amiről inkább nem is akartam tudni, hogy mi az –, jelenleg nem éppen úgy néztem ki, mint aki annyira felszabadultan boldog, hogy elkezdődött a sulis.

Csak néztem, amint a csillagászati előadó ajtaja becsukódik előttem, majd a mobilomra pillantottam. Jase SMS-e gúnyosan meredt rám.

Lógd el! Éppen sörözök. Xbox. FIFA '13

Basszus! Ígéretes, nem mondom. Különösen, mivel Ollie éppen most hétvégén vágta gajra a konzolt egy brutál *Call of Duty* meccs közben.

Már így is késésben voltam.

Csillagászat, vagy foci a dobozon? Nem a legnagyobb dilemma.

Elhatároztam magam, sarkon fordultam, és már éppen kezdtem bepötyögni a választ Jase-nek, amikor, mintha tornádó söpört volna végig a lépcsőn, kivágódott a nagy, kétszárnyú ajtó. Felnéztem, és még éppen láttam, ahogyan egyenesen felém rohan valami *kicsi és vörös*.

Az ütközés elkerülhetetlen volt.

Apró test csapódott nekem, majd azonnal vissza is pattant rólam, és a karjával úgy kapott utánam, mint egy fuldokló. A táska, ami így ránézésre nehezebb volt, mint ő maga, azonnal kiborult.

Ösztönös mozdulattal a földre ejtettem a saját tatyómat, és elkaptam a derekát, de a táska már menthetetlen volt. A csaj még mindig nem tudta visszanyerni az egyensúlyát, és úgy imbolygott, mint azok a felfújható bokszsákok. Erősebben megfogtam a derekát, mire felkapta a fejét. Sötétvörös haj lendült és csapott képen, miközben betöltötte a levegőt valami kellemes gyümölcssillat, meg valami egészen más, egészen klassz aroma.

Basszuskulcs! Eperke rongyolt belém.

Kuncogva csúsztattam vissza a mobilomat a zsebembe, a csaj meg rám nézett. Úgy tűnt, a testének minden izma megfeszül. Eleve is elég pici volt, jó, ha a vállamig ért, de most mintha még jobban összement volna. Reméltem, hogy nem esett baja.

Lehet, hogy összekeverte a Shepherdet valami helyi gimivel?

– Húha! – mondtam. – Jól vagy, szivi?

Amikor vagy fél percig meg sem mukkant, már kezdtem parázni egy kicsit. Aztán vett egy nagy levegőt, amitől a melle hozzám nyomódott. Hirtelen megállt az idő, mert a melle alapján tutira nem gimis volt a csaj, kivéve persze, ha a gimis csajok mostanában

sokkal gyorsabban fejlődnek, mint amikor még én jártam oda. Ha pedig mégis így van, akkor rohadjon meg minden közepsulis kis-pöcs.

És persze ahogy ezt végiggondoltam, már úgy éreztem, hogy egy zuhany is rám férne, de hogy miért, jobb, ha nem is mondom.

Lehet, hogy még mindig részeg vagyok tegnap este óta? Első tippre azt mondanám, simán lehetséges.

– Mi történt? – próbálkoztam megint, most már egy kicsit halkabban. – Jól vagy?

És amikor még erre se mondott semmit, két ujjammal megfogtam az állát. A bőre selymes volt és hűvös. Túl hűvös. El tud az ember úgy ájulni, hogy közben azért állva marad? Azután felemeltem az állát, és már éppen kérdezni akartam tőle, amikor a szavak valahol félúton az agyam és a szám között elakadtak.

Tiszta hülyének éreztem magam, de pislogtam, mert nem akartam elhinni, amit látok. *A rohadt életbe...*

Kinek ne jönnének be az ilyen kis vörösök?

A csinos messze nem a megfelelő szó volt rá. Nagy, kerek szeme olyan színű, mint az érlelt whisky. Az ornyergén és az arcán szep-lők, az orcája csodálatosan szép. Az ajka meggyvörös, kicsit nagy az arcához képest, de telt és kívánatos. Olyan, ami bármelyik srácot a mennyországba röpítené, ha...

– Veszed le rólam a kezed!

A hangjából kicsendülő keménység miatt, és mert úgy tűnt, mindjárt elsírja magát, inkább azonnal elengedtem a vállát, és tettem hátra egy jókora lépést.

Abban a pillanatban, hogy elengedtem, egy kicsit megint inogni kezdett, és hajszál híján utánakaptam, de aztán jobbnak láttam nem kockáztatni egy tökön rúgást. Egyszer biztosan eljön majd

a nap, hogy gyereket akarok, vagy valami ilyen baromság, és volt egy olyan érzésem, hogy ha egy ujjal is hozzáérnék Eperkéhez, már csak örökbefogadásban reménykedhetnék.

Kifésülte az arcából a dús hajtincseket, és óvatosan ellépett a táskája mellől. Rám nézett, majd miután vagy egy teljes pillanatig egyikünk sem mozdult, alaposan végignézett rajtam, az arcomtól a cipőm orráig. Basszus, ez a csaj simán stírölt!

Lehet, hogy a tököm mégis biztonságban van?

Elpirult, de a legédesebb rózsaszínre, amit valaha láttam.

– Bocs, de sietek. Késésben vagyok, és...

Elvigyorodtam, letérdeltem, és elkezdtem összeszedni a szétszóródott cuccát. Hogy a fenébe lehet egyetlen csajnak ennyi tolla? Kék. Lila. Fekete. Piros. Narancssárga. Mi van? Ki a fene ír narancssárga tollal?

Letérdelt mellém, és felkapkodta a többi tollát. Ahogy előrehajolt, haja rézvörös falként takarta el az arcát a szemem elől.

– Nem muszáj segítened.

– Szívesen teszem. – Felkaptam valami cetlit, amiről kiderült, hogy a tanrendje. Azonnal levettem, hogy gólya. – Alapfokú csillagászatra méysz? Én is oda tartok.

Jase-nek, a sörnek meg a FIFA '13-nak várnia kellett még egy kicsit.

– És most miattam elkésel. – Még mindig a haja mögé rejtőzött. – Sajnálom.

Felkaptam az utolsó füzetét is, beletettem a táskájába, majd felálltam. Úgy nyújtottam felé, hogy kénytelen legyen rám nézni. Nem is tudom, miért, nevezetek anyuci kicsi fiának, ha akartok, de sokkal jobban szeretem, ha egy csaj mosolyog, nem pedig olyan, mint aki mindjárt könnyekben tör ki.

– Semmi gond. Hozzászóktam, hogy rám vetik magukat a csajok. – Az arca egy egészen kicsit kivirult, én pedig erre még szélesebben vigyorogtam. – Mondjuk a hátamra még egyik sem akart felugrani. De tetszett.

Erre felkapta a fejét, és a haja hátralendült.

– Nem akartam a hátadra ugrani. Sem rád vetni magam.

– Nem? – A telóm rezegni kezdett a zsebemben, de nem érdekelt. – Milyen kár. Pedig akkor a mai lehetett volna a világtörténelem legjobb első napja a suliban.

A táskáját a mellkasához szorította, le sem vette rólam a szemét, én pedig lenéztem a kezemben tartott papírra.

– Avery Morgansten?

– Honnan tudod a nevemet? – csattant fel.

Milyen kis mimóza a drágám!

– Leolvastam a tanrendedről.

– Ja, persze. – Hátrafésülte a haját, és láttam, hogy a keze egy egészen kicsit megremeg, ahogy elveszi tőlem az órarendjét.

Kicsi koromban anya mindig azt mondta, hogy amolyan védelmezőtípus vagyok. Hogy mindig szerettem a sérült kiskalambokat, a háromlábú kutyákat meg a girhes malacokat. A tesóm ugyanilyen volt. Mintha valami hatodik érzékkel mindig megtaláltuk volna a lelegeasettebb teremtményeket. És lehet, hogy semmit nem tudtam erről a csajról, de az tuti, hogy ez volt az első napja a suliban, tuti, hogy nagyon kínosan érezte magát, és tuti, hogy utálta, amiért ilyen vacakul indult. Én pedig azonnal megsajnáltam.

– Cameron Hamilton vagyok – mondtam neki. – De mindenki Camnek szólít.

Az ajka némán mozgott, mintha a nevemet formálná, és őszintén szólva ez nagyon tetszett.

– Kösz még egyszer, Cam!

Lehajoltam, felkaptam a tatyómat, és a vállamra vettem. Kézzelem kifésültem a szememből a hajamat, és rávillantottam azt a mosolyomat, amivel általában el szoktam érni, amit akarok.

– Akkor jöhet a nagy belépő!

Elindultam a csillagászat-előadó felé, amikor hirtelen rádöbbenem, hogy ő még mindig ott áll, földbe gyökerezett lábbal. A vállam felett hátrapillantottam, és értetlenül néztem, ahogy tesz egy lépést hátrafelé.

– Rossz irányba mész, szivi!

– Nem megy. – Rekedt volt a hangja.

– Mi nem megy? – kérdeztem, és felé fordultam.

Eperke tekintete egy pillanatra összekapcsolódott az enyémmel, aztán a csaj hátat fordított, és elrohant. A táskája a csípőjét csapkodta, a haja meg úgy lobogott mögötte, mint valami szuperhős köpenye. Tényleg elfutott! Nem is futott, rohant, basszus! A szám is tátva maradt.

Ez meg mi a fene volt?

Kinyílt mögöttem az ajtó, és odabentről megszólalt egy mély hang, enyhe akcentussal beszélve.

– Hamilton úr, hát mégis úgy döntött, hogy csatlakozik hozzánk? – A rohadt életbe! Lehunytam a szemem. – Vagy jobb szeretné a folyosón tölteni az óra hátralévő részét?

Felsőhajtottam, és megfordultam.

– Csatlakozni szeretnék, természetesen.

– Természetesen – ismételte meg a prof, és egy nagy halom, összetűzött papírt tartott elém. – A tanmenet.

Elvettem egyet, és hirtelen ötlettől vezérelve elvettem még egyet. Hátha megint összefutok Avery Morganstennel.

Jase a pickupomnak dőlt, és egyik kezével hátrafésülte barna haját az izzadságtól csillogó homlokából. Több tincse is nedvesen állt ki az ujjai közül.

– Rohadt kánikula!

Ahhoz képest, hogy augusztus vége volt, szinte izzott a levegő. Még a Whitehall mögötti, hátsó parkolót övező hatalmas tölgyfák árnyéka sem tudta csökkenteni a meleget. Már is utáltam, hogy be kell szállnom a négykerekű szaunába.

– Pontosan. – Ollie a fák ágai felé pillantott. – Ezt csak anyaszült meztelenül lehet elviselni.

Ránéztem.

– Szerintem te már így is elég meztelen vagy, haver!

Ollie végignézett magán, aztán elvigyorodott. Félmeztelen volt, a rövidgatyája csípőig letolva, lábujjtanga-papucs. Más nem.

– Pedig te is tudod, hogy ennél meztelenebb is lehetnék.

Sajnos ezt igazolhattam. Három éve laktunk közös albiban, de Ollie már az első héten megjegyezte, hogy az erkölcsösség és a szerénység bekaphatja, és azóta sokkal többször láttam a farkát, mint szerettem volna. Idén tavasszal fog diplomázni, ahogyan elvileg nekem is kellene, és már most tudom, hogy nagyon fog hiányozni az idióta feje.

– Ezt megszívtad, öreg! – jegyezte meg Jase, és a szélvédőm felé biccentett.

Sóhajtva néztem oda. Az ablaktörő alá akkurátusan egy krémszínű kis fecnit biggyesztettek. Persze tudtam, hogy ezt a parkolót csak a tanárok használhatják, de mivel errefelé elég szűkében voltunk a helyeknek, általában oda álltam, ahova éppen tudtam.

– Majd beteszem a gyűjteményembe.

– Ami egyébként már így is elég terjedelmes. – Ollie levett a csuklójáról egy gumit, és összefogta vele a vállig érő, szőke haját. – Szóval akkor buli, nálunk, ma este?

Csodálkozva néztem rá.

– Mi van?

Jase vigyorogva fonta karba a kezét a mellkasa előtt.

– Évkezdési buli. – Ollie nyújtózkodott, és miközben ásított, hangosan ropogott a gerince. – Csak egy csendes kis összejövétel.

– Jézusom!

Jase vigyora még szélesebb lett, és legszívesebben abban a pillanatban letöröltem volna a képéről. Amikor Ollie legutóbb ilyen „csendes kis összejövételt” rendezett, konkrétan nem lehetett leülni nálunk. És kicsit ködösek ugyan az emlékeim, de mintha a zsaruk is kijöttek volna.

– Rendelj pizzát! Nekem még... – Ollie hirtelen félbehagyta a mondatot, és egy csöcsös barna csaj felé fordult, aki éppen ekkor sétált el mellettünk. Egy szempillantás alatt dobott bennünket, és máris a csaj vállán feküdt az egyik karja. – Szia, cica!

A barna csaj vihogott, és átölelte Ollie derekát.

Csodálkozva fordultam utánuk.

– Ez meg mi a fene volt?

– Elvesztettük. – Jase a szemét forgatta. – Az idiótának mintha a tarkóján is lenne szeme, úgy rá tud érezni, ha csaj van a közelben.

– Igaz.

– Visszont el sem tudom képzelni, hogy sikerül neki mindig felhajtani magának újabb és újabb szúrható csajokat.

– Ez az élet egyik nagy kérdése. – Kocogva megkerültem a pickup elejét, lekaptam a szélvédőről a büntetőcédulát, és kinyitottam a vezetőoldali ajtót. A forró levegő fejbe vágott. – A rohadt életbe!

Jase felém fordult.

– Egyébként mi volt ma veled? Nem is válaszoltál az üzimre. Azt hittem, egy FIFA-meccsnek nem tudsz majd ellenállni.

– Jaj, picim, hiányoztam? – Lerángattam magamról a pólómat, csomóba gyűrtem, és bevágtam a kocsiába.

– Talán igen, talán nem.

Nevetve vettem ki a baseballsapkámat az ülésről, majd feltettem, és élveztem, hogy a sild eltakarja a napot a szemem előtt.

– Nem is tudtam, hogy járunk.

– Tudod, ez azért rosszulesett.

– Legközelebb meghívlak egy sörre.

– Oké, kiengeszteltél.

Vigyoroztam.

– Sejtettem.

Jase nevetve fordult velem szembe, és a karját belógatta a platóra. Könnyed mosolya egyetlen pillanat alatt semmivé lett, amikor feltette a napszemüvegét. Ismertem már ezt a tekintetet. És tudtam, hogy nem jelent semmi jót. Nagyon kevesen tudták, mennyire vacak tud lenni az élet néha Jase számára. A legtöbben úgy tekintettek rá, mint akihez nyugodtan oda lehet menni, és aki majd segít megoldani mások problémáit – közte az enyémet is.

Bekapcsoltam a légkondit, becsaptam az ajtót, majd odamentem mellé. A forró fém égette a hónom alját, ahogyan lábujjhegyre állva a platóra lógattam a karomat.

– Mi van?

Felvonta a szemöldökét, és a napszemüveg kerete fölött nézett rám.

– Mész edzeni?

– Gondolkoztam rajta. – Lábat váltottam, mert a vádlim kezdett görcsölni. – Akarsz jönni?

– Nem – felelte. – Be kell ugranom a farmra. El kell intéznem néhány dolgot.

– Mi a pálya Jackkel?

Jase arcára széles mosoly terült, és amikor az egyik fiatal tanárnő észrevette, kibicsaklott a bokája a magas sarkújában.

– Minden király! – mondta, és a hangja megint olyan kedves lett, mint mindig, amikor az öccséről beszélt. – Tegnap azt mondta, hogy ha nagy lesz, Chuck Norris akar majd lenni.

Felnevettem.

– Az lesz a legjobb.

– Bezony. – Rám nézett, még mindig a napszemüveg kerete fölött. – Na és veled?

– Minden kerek. – Ellöktem magam a kocsitól, és összecsaptam a két tenyeremet. – Miért kérdezed?

Megrántotta a vállát.

– Csak úgy.

Ez a flegma duma néha totál ki tudott készíteni. Máskor meg simán túl tudtam tenni magam rajta. Jase hatalmas szerencséjére ez is éppen olyan nap volt, amikor az efféle baromságok leperegtek rólam.

– Nem szándékozom egy sarokban pityeregve suddogni magamban, hogy „mindörökké”. Úgyhogy minden kerek.

– Jó ezt hallani. – Jase vigyorogva lépett hátra, és arrafelé fordult, amerre a fiatal tanárnő eltűnt. – Szóval akkor ma buli nálatok?

– Miért ne? – Elindultam vissza, a vezetőoldalra. – Tuti ott lesz a fél suli.

– Tuti. – Jase sarkon fordult. – Akkor később.

Bemásztam a mostanra lehűlt utastérbe, és elindultam kifelé a parkolóból. A lusta seggemnek most a nyugati kampuszra kellett

volna mennie a konditerembe, de közben azt is tudtam, hogy az én lusta seggem ennél sokkal jobban vágyik egy kanapéra, ahol megpihenhet egy kicsit.

A stoptáblánál balra fordultam, és jobbról elhaladtam a sorházak mellett, amikor az egyik nyitott ajtón kiröppent egy labda, és egyenesen fejbe talált valami srácot. Nevetve nyúltam le, hogy felvegyem a...

És ebben a pillanatban magára vonta a figyelmemet valami *vörös*.

A szemem, mint a hőkövető rakéta, azonnal kutatni kezdett a szín forrása után. Hunyorítottam. Nem Eperke volt az?

Egy fa eltakarta előlem ugyan, de a következő pillanatban már megint előbukkant, és a nap fénye megcsillant a széles karperecén.

Még szép, hogy ő volt az!

Nem is próbáltam végiggondolni, mit teszek. Vigyorogva fordítottam hátra a sapkámat, majd élesen jobbra kanyarodtam, és bevágtam elé.

Visszaugrott a járdára, a szeme egészen elkerekedett. Leengedtem az anyósülés ablakát, mire a szája szó szerint tátva maradt.

Vigyorogtam, mert őszintén örültem neki, hogy egy darabban túlélte az első napot.

– Avery Morgansten! Hát megint találkoztunk!

Úgy nézett körbe, mintha nem is lenne biztos benne, hogy hozzá beszéltem.

– Cameron Hamilton... szia!

Előrehajoltam, és az egyik karomat a kormányon lógattam. Istenem, milyen átkozottul aranyos volt, ahogy zavartan babrálta azt a karperecet!

– Elég eseménydúsak a találkozásaink.

Beharapta telt alsó ajkát, majd a tekintete végigsiklott rajtam, és a tetkómon állapodott meg. Zavartan állt egyik lábáról a másikra.

Eperke nyilvánvalóan nem volt kimondottan társasági lény. Talán azért, mert nekem is van egy húgom, de úgy éreztem, mindenképpen meg kell nyugtatnom, ami az igazat megvallva ebben a pillanatban eléggé vesztes próbálkozásnak tűnt.

– Először te szaladsz belém, aztán kis híján én lapítalak ki téged – magyaráztam. – Úgy tűnik, valami katasztrófának mindenképpen történnie kell kettőnk között!

Néma csend.

Na, akkor fussunk neki még egyszer!

– Merre mész?

– A kocsimhoz. – Aha! Szóval mégis tud beszélni. – És eléggé kétségben vagyok. – Megint egyik lábáról a másikra állt, és hozzátette. – Szóval...

– Ugorj be, szivi! Elviszlek. – Erre úgy nézett rám, mintha arra kértem volna, hadd erőszakoljam meg.

– Nem. Nem lesz rá szükség. Itt állok a dombtetőn. Megoldom.

– Semmi gond. Ez a legkevesebb, amit megtehetek, miután kis híján kilapítottalak.

– Kösz, de...

– Hé! Cam! – A seggfej Kevin a semmiből jelent meg, és kocogva elhaladt Avery mellett. – Mi a pálya, haver?

Nem is értettem, miért, de nagyon dühített a srác, és miközben le sem vettem a szememet Eperkéről, minden akaraterőmmel azon voltam, hogy ne akarjam a pickuppal félrelökni Kevint az útból.

– Semmi, Kevin, csak beszélgetni próbálok éppen.

Avery azonban abban a pillanatban felemelte a kezét, kicsit zavartan integetett az ujjjaival, majd ellépett Kevin mellett, és megke-
rülte a kocsimat. Miközben Kevinnek be nem állt a pofája, és egy-
folytában nyomta a teljesen érdektelen baromságait, képtelen vol-
tam levenni a szememet a csajról.

– A rohadt élet! – motyogtam, és hátradőltem az ülésben.

Avery *már megint* elfutott előlem.

És rám tört az őrült érzés, hogy utána kell rohannom.

KETTŐ

ABBAN A PILLANATBAN, hogy Ollie kivette Raffaellót a saját kis helyéről, általában azonnal elszabadult a buli. Minden egyes rohadt alkalommal. Én meg csak álltam ott a nappali közepén, és hitetlenkedve ingattam a fejemet.

– Miért? – kérdezte Jase, és belekortyolt a sörébe.

Vicsorogva válaszoltam.

– Szerinted ha tudnám, miért csinálja, nem próbálnám megállítani valahogy?

– Egyébként cuki – hallatszott egy halk női hang.

Jase-szel egyszerre fordultunk arrafelé. Valahogy soha, senki nem tudott úgy ülni, mint Stephanie Keith. Az egyik hosszú, formás, tökéletesen barna lábát térdben meghajlítva úgy vetette keresztül a másikon, hogy az egy apácázárdában is az erényesség megtestestítője lehetett volna. De az az átkozott kis farmer miniszoknyája éppen annyira volt erkölcsös, mint Ollie szokott lenni zuhanyzás után. Ha éppen csak egy *milliméterrel* jobbra billentettem a fejemet, és lejjebb hajtottam az államat, ahogyan egyébként vagy három perccel korábban megtettem, akkor tökéletesen kivethető volt a segg gyönyörű íve.

Steph nyilvánvalóan a tangára esküdött.

Vagy ha olyan hangulata volt, akkor inkább a semmire, márpedig ebben a pillanatban nagyon úgy tűnt, hogy éppen olyan hangulata van. Egészen kicsit előrehajolt, vékony karját összefonta a mellkasán, és így tökéletes belátást nyújtott bárkinek – természetesen a mellettem álló Jase számára is – a mellei közé. És ezekre a mellekre nem létezett szó. Pedig nem egy alkalommal láttam már őket egészen közelről és egészen meztelenül. Ami pedig a legjobb, hogy Steph babakék szeme kimondottan boldog befejezést ígért, és ez a tekintet most éppen rám szegeződött.

Meglepő módon valamiért nem éreztem szűknek a rövidgatyámat, ami miatt sajnálatos pocsklásnak tűnt, hogy így kirakatba tette a mellét és a seggét is.

Pedig tudtam, hogy Jase klubtársainak vagy a fele odaadná a bal heréjét, hogy Steph csak ilyen tekintettel nézzen rá. Volt idő, amikor én mind a kettőt neki adtam. Akkoriban sokszor már nem is tudtam számon tartani, hogy ki kicsoda, és inkább lerágtam volna az egyik karomat, mint huzamosabb időn keresztül ugyanazzal a csajjal maradjak. Na és most?

Most, basszus, fogalmam sem volt, mit szeretnék. Egy ideje már így voltam vele, és talán ez lehetett a magyarázata, hogy nem kaptam ölbe Stephanie-t, vittem be a hálószobába, és rángattam le a gatyámat.

Steph nagyon kedves csaj volt, de már régen elmúltak az idők, amikor odaadtam volna érte a heréimet.

Elszakítottam róla a tekintetemet, és Ollie-t kezdtem nézni, aki Raffaellót a magasba tartva táncolt a tévé villogó fényei előtt. Nagyot kortyoltam a sörömből.

– Ez a seggfej zaklatja a teknősömet!

Steph felnevetett, és közelebb lépett.

– Nekem nem úgy tűnik. – Belém karolt, majd az állát a vállamra tette. Koromfekete hajának egy tincse simogatóan hullt a mellkasomra. – Mondjuk, nem bánnám, ha valaki engem próbálna zaklatni.

A zene dübörgésén túl is meghallottam, ahogy a sütő órája csilingel. Finoman kibontakoztam az öleléséből, és Jase-re pillantottam. Kárörvendő vigyor terült el a képén. A rohadék.

– Pilla, és itt vagyok!

Még mielőtt Steph tiltakozhatott volna, kikerültem néhány srácot, és a konyhába siettem. Nem hittem, hogy annyira nagy szívfájdalmat okoz neki, ha nem foglalkozom vele. Volt rá tíz dolcsim, hogy mire visszamegyek, már Jase-en vagy valaki más-on fog lógni.

Letettem a sörömet a pultra, kinyitottam a sütő ajtaját, és nagyot szippantva szívtam magamba a frissen sült csokis süti menyeyei illatát. Ez nem az a mirelit vacak volt ám! Ez saját két kezemmel készített vacak volt.

És olyan finom, hogy aki megkóstolja, azonnal elélvez.

Kivettem a tepsit, majd kikapcsoltam a sütőt, és felvettem egy sütit. Annyira forró volt, hogy a tészta egészen összeesett, mire a belekevert csokidarabok megolvadva a felszínére jöttek, és körülfolyták a tetejére szórt diót. Félbetörtem, aztán bekaptam.

– Uramisten! – nyögtem fel élvezettel.

Forró volt, mint az állat, de megérte. Leöblítettem egy korty sörrel, és éppen akkor mentem vissza a szobába, amikor Ollie, kezében Raffaellóval, a bejárati ajtó felé indult.

– Ezt azért ne! – Letettem a sörömet.

– Élj szabadon, kis zöld barátom! – mondta Ollie, és cuppanós csókot nyomott a páncélra. – Fuss!

– Azonnal hozd vissza! – kiáltottam, de közben röhögtem is, mert Ollie sakál részeg karaterúgással nyitotta ki az ajtót maga előtt. – Te hülye köcsög!

Ollie letette a folyosóra Raffaellót, és finoman tessékelte.

– Szabad vagy!

Megragadtam Ollie karját, megfordítottam, és visszalöktem az albiba. Hangosan nevetve elkapta Steph egyik barátját, és azonnal a vállára vette. Hatalmas sikoltozás következett.

Lenyúltam, és óvatosan a kezembe vettem a teknőst.

– Ne haragudj, Raffaello, tudod, a barátaim rohadt nagy... – A nyakamon valami fura csiklandozást éreztem. Először balra néztem, aztán jobbra, és ekkor megpillantottam Averyt, ahogyan ott áll az ajtóban, és a szeme a döbbenettől egészen elkerekedik. – ...seggfejek. Mi a...?

Annyit tutira nem ittam, hogy haluzni kezdek, de egyszerűen nem tudtam elfogadható magyarázatot találni rá, hogy mit keres Eperke pont az én házamban. Akárhány alkalommal itt voltam a nyár folyamán, az a lakás mindig tök üres volt. Persze azóta bárki beköltözhetett.

És ez a valaki, Avery öltözékéből ítélve, olyasvalaki lehetett, akit *nagyon* jól ismer. A gypjú rövidnadrág nagyon rövid volt, jó sokat mutatott a combjából, és a tekintetem elidőzött egy kicsit rajta. A lába hosszú, nem túl vékony, viszont tökéletesen formás. Ki gondolta volna, hogy Eperkének ilyen állati jó lába van? A vér azonnal az ágyékomba áramlott. A hosszú ujjú pólója pedig igaz, hogy mindent takart, de vékony volt.

Az bizony. *Nagyon* vékony.

A melle lágyan domborodott a póló alatt, és sokkal teltebbnek tűnt, mint amilyennek akkor éreztem, amikor nekem nyomódott. Na és a bimbók...!

Az arca a rózsaszín összes árnyalatában egyszerre pirult el.

– Szia...

Pislogtam, és amikor Eperke sem tűnt el, a farkam pedig még mindig úgy állt, mint az előbb, feltételeztem, hogy valószínűleg nem látomásom van.

– Avery Morgansten? Ez már kezd ijesztővé válni.

– Aha – felelte. – Tényleg.

– Itt laksz, vagy csak látogatóban...? – Raffaello ekkor már nagyon mocorogni kezdett.

Avery megköszöri a torkát, és a teknőst nézte.

– Én... én itt lakom.

– Ne szopass!

Atyaúristen! Megkerültem a lépcső korlátját, és közelebb léptem hozzá. Persze észrevettem, milyen szemmel bámulja a hasamat. Ez tetszett. Nekem is és a farkamnak is.

– Tényleg itt laksz?

– Aha. Tényleg.

– Ez... nem is tudom. – Felnevettem, és egy kicsit döbbsé voltam. – Ez kész örület!

– Miért? – Zavartan nézett rám, és két, finoman ívelt szemöldöke között egy egészen kis ránc jelent meg.

– Mert én meg itt lakom.

Tátva maradt a szája.

– Ugye csak viccelsz?

– Nem, egy ideje már itt lakom... úgy értem egypár éve. A szobatársammal. Már találkoztatok. Ő volt a köcsög, aki kitette a folyosóra szegény Raffaellót.

– Hé! – kiáltott ki Ollie az albiból. – Van nekem nevem is! Neked én *Señor* Köcsög vagyok!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nevettem.

– Na, mindegy! A hétvégén költöztél be?

Bólintott.

– Már értem. Én meg akkor éppen otthon voltam családlátogatáson. – Raffaellót a mellkasomhoz szorítottam, mert már majdnem sikerült kimásznia a kezemből. – Nos, a fenébe...

Avery hátrahajította a fejét, és a szemembe nézett. Csodálatos tekintete egy pillanatra egészen rabul ejtette az enyémet. Aztán elsza-
kította rólam a tekintetét, és Raffaellóra nézett. Az a szempár... va-
lamire nagyon emlékeztettek.

– Ez... a teknős a tiéd?

– Aha – és felemeltem. – Raffaello, bemutatom Averyt!

Beharapta az ajkát, és integetett Raffaellónak, de aztán már nem bírta tovább, és elvigyorodott. Ettől a mosolytól azonnal elolvadtam.

– Érdekes kis kedvenc!

– És érdekes rövidgatyá! Mi van rajta? – Közben persze megint alaposan végigstíröltem a lábát. Képtelen voltam ellenállni. – Pizzaszeletek?

– Tölcséres fagyí.

– Húha! Bejön! – Szépen lassan feljebb néztem. – Nagyon, de nagyon.

Végre elengedte az ajtókilincset, és összefonta karját a melle előtt. Amikor pedig erre elvigyorodtam, gyanakvóan szűkülte össze a szeme.

– Kösz! Ez tényleg nagyon sokat jelent nekem.

– Helyes. A rövidgatyád megkapta a hivatalos jóváhagyásomat. – Még jobban elpirult. – Most vissza kell vinnem Raffaellót a helyére, mert ha nem, akkor képes a kezembe pisilni, az pedig nagyon szar érzés.